

виждаше опасното си положение и употребяваше всички хитрини да спаси живота си. Той мамѣше ловеца, връщаше се по своитѣ дири, скриваше се въ гжсталака, караше го да тича ту въ една, ту въ друга страна, изчезваше, появяваше се пакъ и поставяше на ловеца неразрешими задачи. Но и Янъ го преследваше съ ожесточение.

Постепенно голѣмиятъ еленъ изгуби сили, измъчи се толкова, че не можеше ни да яде, ни да спи. Отъ непрекъснати преследвания той изнемощѣ, скоковетъ му станаха по-малки, той бѣше готовъ да се предаде на врага си.

Една решителна среща.

Най-сетне еленътъ и ловецътъ се намѣриха въ една малка горичка, заобиколена отъ всички страни съ блата. Три пжтеки водѣха въ тая горичка, която като че бѣ уречена за последна страшна среща между животното и човѣка.

Янъ внимателно се промъкна по втората пжтека, хвърли връхната си дреха и съ голѣма предпазливостъ се скри въ храститѣ. Следъ като почака малко, изсвири тихо, както свири сойката при приближаване на опасността. Отъ засадата Янъ видѣ, какъ голѣмиятъ еленъ, наострилъ уши, се издигна на могилната, за да огледа, какво има около него. Тихото изсвирване на Яна го превърна въ неподвижна статуя. Той постоя тѣй нѣколко минути, като поемаше съ ноздритѣ си въздухъ и гледаше въ далечината. Обърнатъ съ гърбъ къмъ Яна, очевидно той не подозираше близката опасност. Духна слабъ вѣтрецъ, еленътъ слѣзе отъ могилата и безшумно изчезна.

Янъ цѣлъ треперѣше отъ вълнение; трептѣха